

LA FEBRA DE LA TECNOLOGIA

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Carlota, vivia a Catalunya amb els seus pares i el seu germà major Dani, de 18 anys. Carlota estava en segon de l'ESO, treia molt bones notes; a primària, els mestres li deien que tenia una intel·ligència de superdotada i els seus pares també s'adonaven d'això.

Quan va començar primer de l'ESO, amb 12 anys, quasi tots els xiquets de l'institut portaven mòbil. Segons els pares dels alumnes, els seus fills el duïen per tenir-los localitzats, però això era una excusa perquè existeixen molts aparells intel·ligents que porten un localitzador, com per exemple els rellotges.

El cas és que, òbviament, veient Carlota totes les seues amigues amb mòbils, doncs ja a casa deixava caure si podria tindre'n ella un, però els seus pares sempre han sigut amb eixe tema molt disciplinats perquè no volien que ella estiguera exposada a tantes xarxes socials amb tan poca edat; de fet, Dani no va tindre mòbil fins als dèsset anys.

A Carlota se li va passar el mono un temps fins que al curs següent ella ja estava més major, anava a una altra classe... I com no... va conèixer un xic. Lii deien Sergi, anaven a segon d'ESO els dos i es van conèixer perquè ell era el cosí de Marta, la millor amiga de Carlota. I un dia a l'estiu se'n va anar al xalet de Marta i justament estava Sergi. Van parlar que ell es mudava a Catalunya perquè estava vivint a Barcelona però el seu pare s'havia de mudar per treball i que es canviaria d'institut al mateix que el d'elles. Quan Carlota el va vore per primera vegada ja li pareixia molt maco i li ho va dir a la Marta; ella, de tant en tant, li escrivia a Sergi per WhatsApp per a parlar-li de Carlota a vore com li pareixia ella.

I justament, Carlota i Sergi van coincidir en la mateixa classe quan va començar el curs. Els dos es posaren molt contents i més encara Sergi, que era nou i encara no coneixia a ningú.

Anaven passant les setmanes i sempre estaven enviant-se notetes i parlant de tot.

Al principi de curs, Carlota li va dir que ella no tenia mòbil i que de vegades el seu germà podria deixar-ho per a parlar amb ell. Sergi no va dir res, no li suposava gens roí.

Passaven els mesos i es podria dir que Sergi i Carlota eren nuvis. Les primeres setmanes estava tot bé però els dies corrien i un dia Sergi va parlar amb Carlota en eixir de classe.

- Carlota, no podem seguir així, és un fàstic que només puguem parlar quan estem en classe i després no saber quasi res l'un de l'altre, a més jo també he conegut gent nova aquí i en els patis m'agradaria passar temps amb els meus amics.

- Tens raó Sergi, però ja saps com són els meus pares, ni tan sols saben que isc amb tu.

- Doncs parla amb d'ells. No poden tindre't sense comunicació amb cap persona fins que tingues dèsset anys. Explica'ls que surts amb mi i que necessitem la intimitat de poder parlar més de seguit.

- Ja veuré com ho faig, ens veiem demà.

Quan Carlota va arribar a casa li va dir als seus pares que volia parlar amb ells un moment i que per favor l' escoltaren.

- Volia dir-vos i espere que m'entengueu, que estic sortint amb un xic, es diu Sergi, és molt agradable i ve de bona família; de fet cada volta que vos he dit que quedava amb Marta era mentira, quedava amb ell perquè no volia imaginar-me com us posaríeu. Això ve perquè vull que entengueu que necessite poder comunicar-me amb ell, tindre més llibertat per a poder parlar. Només ens veiem a l'institut, ni tan sols sé com podria estar ara. Poseu-vos en el meu lloc, mai vos he insistit amb el tema del mòbil.

- Filla, soc mare teua i he passat el mateix que tu amb la teua edat. És normal que estigues amb xics tontejant, estàs en l'edat... Però el que has d'entendre tu és que nosaltres, ni el teu pare ni jo, veiem necessari un telèfon per a parlar amb un xic que damunt veus tots els dies a l'institut, el teu germà no va tindre fins als dèsset i no hem de canviar la nostra opinió per tu.

- Una ferramenta com és el mòbil porta molts problemes, Carlota -va dir son pare.

Després de la conversa, Carlota se'n va anar a la seua habitació plorant perquè veia tot molt injust. I al dia següent, a classe també plorava perquè no volia tindre problemes amb Sergi per culpa que els seus pares no li deixaren tindre un simple aparell per a comunicar-se. La seua mestra, Ana, va traure-la fora per a poder parlar amb ella i li va explicar el que li passava. Ana va intentar fer-li vore que els seus pares tenien raó i que només volien el millor per a ella però a Carlota li costava molt entendre-ho.

A l'hora del pati, Carlota va parlar amb Sergi i li va sentar un poc malament el que li va contar, es va quedar trist perquè ell pensava que tal volta sí que li'l compraven.

Uns dies després, a Ana, la tutora de Carlota i Sergi, se li va ocòrrer dir-los a la resta de mestres de fer com unes pancartes per a penjar-les per tot l'institut que tingueren a vore amb els aparells electrònics i donar una xarrada a tots els alumnes, des de primer de l'ESO fins a segon de batxillerat, parlant del mal que fan els mòbils en les nostres vides. A la junta de professors li va parèixer molt bona idea i van començar a organitzar-ho tot.

Van ser molt ràpids i a les dues setmanes ja ho tenien tot preparat. Els cartells estaven penjats pels passadissos i faltava fer la xarrada que estaven a punt de començar.

- Bon dia a tots els alumnes d'aquest centre -va dir el director. Ja sabeu que hui es farà una xarrada explicant l'ús dels mòbils i les tecnologies en general. Aquesta idea tan bona la va tindre la mestra Ana Gómez, va ser ella qui vos parle de tot això.

Bé, bon dia, molts ja em coneixeu, altres no tant.. Com ja ha dit Lluís, vaig a començar a parlar sobre les tecnologies.

Un aparell virtual és una molt bona ferramenta de cerca, de treball, igual que els ordinadors, etc.

La tecnologia avança i cada vegada tenim més coses que si sabem fer un bon ús d'elles, ens podrien servir de molt. Però... ningú parla de tot el perill que tenen aquests materials, del que s'amaga darrere d'una xarxa social, d'un inici de sessió, etc. Molts pares, no fan un bon paper amb els seus fills perquè res més tindre dos o tres anys ja els deixen les seus tablets, per exemple, per tal de no escoltar-los cridar. Eixos pares no són conscients del mal que els fan als seus fills donant-los la pitjor cosa de totes, un mòbil. Està demostrat per experts que un xiquet que es cria amb una tecnologia a la mà, quan té tretze/catorze anys és més ximple que un xiquet que no l'ha tingut. Les tecnologies fan que els adolescents de hui en dia estiguen tot el dia enganxats a una pantalla com si fora la seua vida, estan en reunions familiars i no són capaços de disfrutar per culpa del mòbil. Hi ha països en què no es pot dur cap tecnologia fins als setze anys i així hauria de ser en tot el món. No deixem que l'internet ens menge el cervell, cada minut de les nostres vides val or i la meitat del nostre temps estem enganxats a un aparell que no ens fa feliços i és així. No pots parlar amb el nuvi per Whatsapp? Però, mare meua, si per la meua experiència quan més parles amb el teu xic per les xarxes socials, més problemes teniu a la llarga en la vostra relació. Vos penseu la generació de hui dia que sense un mòbil en les vostres mans vos moriu; i això no és cert. Tant de bo algun dia estigues realment un mes sense wifi ni cobertura, perquè estic molt segura que cadascú de vosaltres disfrutaria més del dia a dia amb la família, del paisatge nos i no tindríeu tantes tonteries al cap com tenen la majoria de vosaltres.

Això és tot. Espere que hàgeu captat el missatge i obriu els ulls d'una vegada. Gràcies per la vostra atenció.

Després d'això, Carlota es va adonar que Ana duia raó i els seus pares també, els va entendre i va parlar amb Sergi perquè ell també entenguera aquesta situació i el mal que fan aquestes ferramentes a la nostra vida i al nostre cap.